

PERIÓDICH CLÀ Y CATALÀ

QUE 'S REMENARÀ UN COP CADA SEMANA.

ADMINISTRACIÓ.

Major, número 70, botiga. ahont se dirijirá la correspondencia de tota mena.

PREUS DE SUSCRIPCIO.

Un trimestre 2 Pesetas | Número atrassat . . . 0'25 Cént
PAGO ADELANTAT.

LA FUSIÓ.

Mestre, ¿que sou dur d' orella, que no sentiu com vos en demano?
 —Ja veuràs Mateuet; com habiau dit que voliau menjar vots, no 'n he guardat per vosaltres. Si 'n voleu tindreu de fer ranxo apart.

CRIDA.

Habent determinat l' empresa del GARBELL demanar del Govern la gracia de que fassi surtir lo premi gros de Nadal á un suscriptor de nostre semanari, ho fem saber á tots los quins parlin ó entengan lo català, per si tenen á bé suscriuers aprofitant aquesta gangassa.

¡Ah! també fem saber que 'ls senyors suscriptors de fora que pél número següent no hagin remés en llibransa ó en sellos l' import del trimestre, no entraran á la sort ni rebran cap mes número.

Ara trihin.

LA FUSIÓ.

avindran?

Aquí tenen, en pocas paraulas, lo tema avuy per avuy de tota la política espanyola.

Los que 's varen ja fusionar altra vegada, capitanejats per l' ilustre *quefa* de *La Luz*, pretenen que á élls correspon portar lo ramal del ase que 'n diuen país, perque tenen la majoria de 'ls que 'l representan.

Los esquerrans los fan per resposta que ara 'ls toca á 'n élls menar l' ase per dos rahons; la primera perque avuy ne son amos y la segona, perque mentres varen menarlo 'ls sagastins se 'ls va desaubardar en lo viatge que varen fer á Fransa y prou feina tenen pera tornarhi á posar l' aubarda á lloch.

Y ve 'ls hi aquí que en aquestas disputas passaran fins al quinse de Desembre qu' es la fetxa fixada pél verbal que han de tenir y en lo qual deu determinarse qui de 'ls dos durá 'l ramal, á menos que en aquell acte no surti una terceria que ab millor dret se 'l emporti.

Aquesta qüestió posada en lo terreno real y positiu, nosaltres nos la representem de la manera següent.

Figuremnos un magnífich restaurant que corre á càrrech del senyor Posada.

Al' hora de dinar s' hi presenta 'l parroquiá senyor Sagasta.

Al veurer Don Joseph un abonat de tanta barra se l' hi axamplan las orellas presentint un gran negoci y 's dirigeix en persona á servirlo.

¿Quina teca hi ha? pregunta Don Mateu tot apariantse 'l tupé.

¡Oh! l' hi respon lo beco, avuy si que podrá saborejar dos plats nous que han tingut molta acceptació. Tenim en primer lloch sufragi universal ab arros.

—No m' agrada.

—¡Home, home! donchs antes bé l' hi agradaba.

—Una mica, pero era ab mandonguillas. ¿Vejam l' altre plat nou?

—Revisió constitucional ab bolets.

—M' empalaga. Escolti ¿que no hi ha olla barrejada?

—No senyor, ja s' acabat.

Al sentir aixó s' alsa Don Mateu tot empietat y marxa com un llamp despres de jurar y perjurar que no s' acostará mes á cap hostal hont se serveixcan tals viandas.

Y ve 'ls hi aquí un parroquiá perdut ó com si diguessim la fusió desfeta.

Ara ja ho veu, Don Mateu, lo que dona de si lo restaurant de Madrid. Si vol menjar olla barrejada y de la bona, vinguissen á Lleyda que 's posará una panxa com un temple y 'l seu mal no será res, puig hi trobará la posada del candil que 'n fan unas tupinadas qu' espantan.

Pera que veigi si aquí la fan bona, enteris si es servit de 'ls materials que s' emplean en la seva confecció.

Carn d' edicte.

Cansalada de moderat.

Butifarra de constitucional.

Mandonguilla del any 70.

Rabada de mestís.

Monjetas de posibilista.

Y arros de conservador.

Las viandas ja veu que son bonas. En quant al cuyner ¡ah! Don Mateu, quin un que 'n tenim! Aixó si que no ho envejem á ningú. Sempre y quan vosté mateix, que diuen que hi enten tant, l' hi vulga jugar á fer tupinadas, nosaltres desd' ara posem á favor del nostre vehí.

Respecte al ceremonial que s' estila en los dias que aquí 's te per costum menjar olla, no s' ha vist cosa mes solemne.

Figuris que uns quants dias avans comensa 'l gran cuyner á recorre las casas en busca de recapte. Arriuat lo dia de la xeffa, de bon mati posa l' urna, diguem lo tupí, al foch, hi posa 'ls talls consabuts y despres de tirarhi nu bon raitg d' oli de l' oliverada del Cacique, fa bufar als regatxos los quins fan tot lo possible pera ferli 'l caldo gras.

Arriadas las tres de la tarde, quan ja hi son tots los convidats, se tanca la porta pera que no hi entri cap gorrero (si no un) y 'l gran cuyner pregunta tres vegadas: ¿hi ha algún adicte present que hagi dinat?

Com ningú contesta, lo qual vol dir que tothom te la panxa prima, torna á dir lo cuyner: se va á proceder á avocar.

Y 'l dit lo fet; destapa 'l tupí y plaf, surt l' olla barrejada.

¡Quina fragancia!

Entre mitx de la fumera que puja en espiral fins al sostre, fins sembla veurer 's hi las animas de alguns adictes que s' en tornan cap al cel despres d' haber baixat á donar greix á l' olla.

Comensa la repartició y en bona y santa pau cada hū menja á desdir y s' acabat lo broquil.

* *

Ja veu donchs, Don Mateu, si á Lleyda está bé 'l tinglado pera puguerse atipar d' olla barrejada; deixis de romanos y de restaurants madrilenyos y vinguissen á fusionar aquí que fins lo gall ni 'n pondrá dos, y ademes tenim lo gran ventatge de que aquí per dinar sempre hi ha fusió y tant si mana Pere com si mana Pau no 's muda may de cuyner.

Fassa per mort de Deu un esfors ja que vosté es tan partidari de la segona fusió, si no de bona gana, al menys pera fer quedar embustero al plaga que va inventar alló de *nunca segundas partes fueron buenas*.

A «LA LUZ.»

El veurer 's desahuciada per tota la premsa local, se gira contra 'l pobre GARBELL ab aquell llenguatge pretencios y de protectorat que acostuma; de modo que casi 'ns faria por si no l' hi coneguessim lo génit.

En efecte: desde que va surtir *La Luz* y varem saber quins eran los homes que hi posaban oli, ó mellor dit los cascós, com diu élla, ja 'ns varem convencer de que seria 'l gallo com vulgarment se diu y per lo tant qualsevol que no l' hi fes reverencia cauria en lo seu superior y poderos desagradó, expontante á sentir de una manera ó altra los efectes de 'l seu furor.

Y 'ns fundabam per aixó en que habent atquirit durant alguns anys l' hábit de manar á tothom y ser obeit cegament, no poden avenirse ni menos compendrer que algun desgraciat tinga sufficient valor, no ja per deso-

behirlos si no ni sisquera per exposar la mes petita contradicció á la seva infalibilitat.

Feta aquesta observació que creyem necesaria contestem al seu bando del dijous lo següent:

Sentim molt que no 'ns indiqui quin es lo vocable de mal gust que varem estampar en nostre últim número, puig com en qüestions de decencia no 'ns dolen prendas, si realment es com assegura pot donarlo per retirat desde luego; pero constan sempre que aixó ho fem, cas de ser cert, perque nostra dignitat nos ho mana, y no perque 'ns fassin cap impressió las amenasas mes ó menos encubertas de *La Luz* puig que d' aixó 'ns en riem.

Lo demes del bando es tan ignocent que no 'ns en volem ocupar perque nostres lectors no perdin lo temps en romanos.

Unicament, si 'ns dona llicencia y no s' ha de enfadar, l' hi direm que es precis se vajan convencen los homes de *La Luz* de que aqueixa especie de dret de cuixa que 's creuhen tenir, se va acaban encara que 'ls sembli impossible, puig los temps que corren, van molt lluny del absolutisme, per mes que aquet se vulga disfressar de diferentes maneras.

Per lo tant, sápigas *La Luz* que sens necessitat de coaligarnos ab ningú contra élla, y tan si prescindeix de nosaltres com si 'ns escolta, continuarem comentan los seus escrits ab criteri independent y sens faltar may á las bonas formas.

UN ORGA DE RAHONS.

(Cantan papes y menten barbas.)

¡Per Déu senyors redactors tinguin mes compte en escriurer!

¿Perqué tans crits y rencors?

¿No veuen que 'ls suscriptors

no 's poden tenir de riurer?

Puig d' aquesta lluyta encesa

despres ne vindran las pagas;

y dirá la gent entesa,

que la premsa ilterdanesa

es una colla de plagas.

Vaja donchs, per caritat

no siguin tan baladrés:

Considerin que 'l vehinat

esta tot esgarriat

de 'ls escandols de vostés.

Y en vista del desgabell

y d' aquesta gran maró,

escoltin al bon GARBELL,

que quant éll dona un consell

no l' afana ni Gigó.

—Digas, estimat País:

¿A que ve moure altercat?

Móstrat dócil y sumis;

jara ray que á San Lluís

ja hi comensan á dur blat!

Prou soroll y fes muxoni,

y si 'm vols creurer á mi,

no 't moguis de Sant Antoni,

que 'l lluytar ab lo dimoni

te farà perdre 'l magi.—

—Vina aquí *Luz* caciquera

y agenóllat al moment.

No mes odi ni quimera,

ni mes crits de bugadera

y sigas sempre obedient.

Si segueixes fent bondat

y despatxas al maton,

jo 't prometo de bon grat

cantar alegre y trempat

uns goijos á Sant Ramon.—

—Y tu, Programa atreuit,

plega 'l ram y prou discordia;

donchs recorda que ab despit

un cop vas ser despedit

de ca 'la Misericordia.

Ab aixó, d' aquí en devant,

concretat ab D. Cristino;

que un cop ne surti triufant,

vulga ó no vulga *Sálan*

no 't mancará un bon destino.—

Y tu brau *Posibilista*,
¿que tens por d' algun desmay?
Ab tan seguirte la pista,
en la qüestió periodista,
francament, no 't sento may.
¡Animo soldat valent!
Y si lluytas ab desgracia
no 't espantis, que al moment
te portará draps y engüent
D. Anton de la Farmacia.

Y ara prempsa sicorina
prou soroll y prou batussa,
perqué lo mourer bronquina
desdiu de la classe fina
y fa bons á la *gentussa*.

Vaja, colegas locals,
vinga la ma y fora broma.
Desde avuy amichs lleals,
y si algu treballa en fals
se l' hi aixalará la ploma.

Y si decás hi ha esmena
y acceptan lo meu consell,
ja ho saben, á boca plena
disposin de tota mena
de son amich, LO GARBELL.

GRÁ.

Lo *Programa* despres de passar revista á tots los capítulos que actualment se disputan lo ramal del ase, acaba dihent que aquest honor correspon al seu patró D. Cristino.
¿Ho veuhen com va surtin alló que deyam?
Cada hú vol tirar l' aigua á l' seu molí.
Y l' demes son trons.

La polémica de tant mal gust que durant la semana passada sostingueren alguns periódichs de aquesta capital, ha donat per resultat que l' director de *El Programa* ha dirigit un reto á *La Luz*, reto que aquesta sembla aceptar.

Si volen nombrarnos padrins á nosaltres, los prometem portar l' assumpto per tant bon camí que no pararem fins á la fonda d' Espanya.

Ab lo ben entes que seriam padrins á condició de que per Pascua no 'ns habian de demanar mona.

Aquesta semana hem vist en Lleyda al senyor Faura que anaba molt d' *Herodes á Pilat*.

No sabem si será il-lusió nostra, pero 'ns sembla que cada vegada que l' veyem per aquí, lo Segre s' abaixa un pam.

¡Ojo! *Pallaresa*.

Sobre l' article que 'ns enderesa *La Luz* y que va contestat en altra banda, se 'ns acut encara una pregunta.

Tota vegada que *El Posibilista* portaba també y ab mes extensió que nosaltres, algun suelto sobre un assumpto que ha picat á *La Luz* ¿no podria també renvarlo y mes fort que á nosaltres, per quant éll es mes gran y te l' deber de tenir mes coneixement?

¿Perque, donchs, no ho fá?

¡Apal *mestressa*, demostri la seva imparcialitat tirántselas ab lo *Posibilista*.

Nos demanan que fem memoria al senyor Alcalde de 'ls aforas, sobre las promesas que va fer en lo casino de 'ls pagesos.

Si se 'n recorda, va oferir arreglar los ponts y camins pera que hi pugues passar tothom encara que no sábiga gimnástica, y 'ls camins y 'ls ponts encara 's troban sens novetat gracias á Déu.

Miri senyor Alcalde d' extra que 'ls camalluents la saben molt llarga y no 's pagan

de paraulas y si no 'ls té la promesa, lo dia menos pensat l' hi alsarán lo coure.

També sembla que vosté 'ls va prometer que 'ls rurals vigilarian com lo gat qu' espia la rata á fi y efecte que 'ls remats no passessin fora de carrerada y no entressin en vedat, pero l' altre dia lo guarda de 'ls asociats sorprengué un remat dintre la propietat del senyor Carcabilla, mentres los senyors rurals se ho miraban desd' una torre d' alli tocant.

Aixó pot remediarse ab una mica d' energia de la que á vosté no l' hi manca, segons va demostrarho quant protestaba, en plena sessió, de la usurpació d' atribucions que l' hi feya l' senyor Alcalde primer.

En quant al arreglo de 'ls camins, l' hi sobrarian cales no mes que fent pagar lo *ban* cada vegada que 'ls regants los envadinan. Y aixis mataria dos pardals ab una pedra: arreglaria la cosa y faria olvidar aquell ditxo tan vergonyós.

"A Lleyda tot va fora camí menos l' aygua."

Tenim noticia de que l' senyor Alcalde esta incomodat ab Lo GARBELL per suposar que volem ferli la contra per sistema.

Jamay de nostra vida hem fet traició á la amistad y tenim en molt la que desinteresadament professam al Sr. Lopez Morlius.

Los que á nostre entendre no l' hi volen bé, son los que l' aterentan d' aquesta manera fentli veurer la lleona y que no 'ns arrivaran may á la sola de la sabata en quant á tenirlhi bon afecte.

Dia vindrá en que obrirá 'ls ulls y 'ns donará la rahó, comprenent que sols lo seguim guiats per nostre bon desitx y tementnos que algun dia fins l' hi donguessin entenen de deixarse las patillas.

Lo músich major del Regiment de Vizcaya ha passat á caballería (y no se 'n riguin.)

Volem dir que en la professó de canalleta del diumenge passat, un pobre corneta que no deuria bufar prou bé va rebre del referit músich major una cossa que l' va obligar á abandonar la fila.

Sempre está lletx lo volguer fer entendre las cosas á trompadas, pero quan aquestos arguments s' emplean contra qui no pot defensarse, tenen un altre calificatiu.

Ve 'ls hi aquí perque deyam al principi que l' músich major de Vizcaya habia passat á caballería.

* *

Y á propòsit de la professó, molts personas s' estranyaban de que no hi anes artillería y caballería, puig sols hi assistiren dos bandes militars, escuadra de gastadors, banda de cornetas y un piquet, amen de 'ls municipals de costum.

De manera que surtian á quatre sorges per quitxalla.

En la votació verificada lo diumenge últim pera elegir lo vocal de la classe de gaudins de la Junta de cequiatge, sembla que va haberhi gran baralla entre 'ls curials y 'ls apotacaris, guanyant los primers per un vot.

En qüestions de rech sols hi haurian d' intervenir los pagesos, pero ja que hi volen un senyor, mes regular trobariam que aquet fos un apotacari per quant tractantse d' aygua, tothom sab qu' es l' element ab que mes hi *trafican*.

Nos sembla molt bé la nova distribució de puestos publichs feta en la plassa que fins ara habia servit pera mercat de grans.

Allí hi trobaran ous, butifarra, sardina, sabbas, turróns, llus, ganivets, robas, etc. etc. En una paraula, alló promet ser una fira permanent.

A nostre parer, ni en negoci ni en animació, perdran res en lo cambi los vehins d' aquella plassa, lo qual proba que no valia la pena de mourer tantas rahons per la traslació del mercat.

En la sessió extraordinaria celebrada per l' Excelentissim Ajuntament lo divendres últim se prengueren entre altres, dos acorts importantissims que cambiarán la situació precaria per que atravesa l' erari municipal.

Per lo primer se deixá cessant del càrrech de farmacéutich del hospital al senyor Font y 's nombrá en son lloch al Sr. Don Joseph Anton Abadal.

Y per lo segon se doná l' mateix trago á Don Anton Vilanova, administrador de Consums, plantificant en son puesto á Don Sebastia Ribelles y Enrich.

Inútils foren los esforços del Sr. Valls en favor de las víctimas.

Al senyor Font l' hi direm per consolarlo, que en aquet mon tothom ha de viurer y que 's fasa carrech que l' pobre senyor Abadal ho necessita com lo pa que 's menja.

Y en quan al Sr. Vilanova, si no pot menjar pa blanch que 'n menji de moreno.

Nostra enhorabona al *Posibilista* y que procri conserven lo *tacto de codos* ab los adictes puig ja veu que l' hi pagan bè.

PORGUERAS.

Avuy fa un any que deixá d' existir l' eminent patrici Don Lluís Roca y Florejachs.

Dos sentiments embargan en aquet dia lo nostre ánimo, l' un per la seva mort y l' altre per no poguerli rendir lo modest pero sincer tribut que l' hi teniam preparat, á causa de no haber rebut de Barcelona la planxa del grabat alusiu á la commemoració del seu primer aniversari.

Pero disposats á cumplir lo que creyem un deber, hem determinat publicar en lo próxim número los treballs que teniam disposats per aquest obgete.

Lo corresponsal telegráfic que te *El País* á Madrid deya l' divendres últim que la *Gaceta* publica un *telégrama* facilitan la desamortisació forestal.

De modo que si la *Gaceta* ho porta per telégrama, dita desamortisació nos l' haurá concedit lo govern de Rusia ó de alguna altra nació estrangera.

Diu un periódich que l' senyor Alcalde acompanyat de la Comissió d' Obras del Municipi va inspeccionar alguns carrers d' aquesta ciutat, lamentantse del mal estat en que 's troban y de que la falta de recursos no permetia l' adobarlos.

¡Pero home! avants de passar la visita be ho devian ja saber que no hi habia *conquibus* pera fer la reparació y per lo tant podian estalviarse sisquera l' viatge.

¡Ey! á nosaltres nos ho sembla.

Segons alguns periódichs de la localitat que casi sembla Butletins Municipals, lo nostre Ajuntament projecta grans milloras.

Y tot plegat se reduex á quatre adobs que fa la *carrasquilla*.

* *

També diu lo mateix *Butlletí Municipal* que en pochos dias s' han ordenat dinou reconeixements, resultant la friolera de tretse casas ruinosas.

Está molt bé; pero fins ara no veyem que 'n comensin á tirar cap á terra.

Una nutrida comissió de bugaderas de Sant Antoni, ha visitat á un de nostres redactors suplicantli que influixi ab lo GARBELL perque l' Ajuntament no 'ls tapi la rampa.

La tal rampa es la que hi ha tocant al Mercat nou pera baixar al riu á rentar, á abeurar y á desabeurar.

Si 'l Sr. Batlle hagues sentit á l' oradora, ab seguretat que la rampa y la seva boca (la del arcalde) se quedan mes obertas que las figas ab las últimas geladas.

La comissió assegura que representa ademes á no sé quants aragonesos y camálechs que per la dita rampa eludeixen los rigors de aquells bandos urbanos que ab la menos ortografia possible classifícan las aiguas en *mayores y menores*.

En nom, donchs, de tantas llimpiesas, fem coro á las bugaderas y á 'ls forasters, y sobre tot á 'ls camálechs y pescadors, ja que 'ls últims ab la projectada extensió del sufragi serán molt aviat uns *facedores de concejales*.

A la bufona, á la caya, á la simpática *Campana de Gracia* fa set semanas que l' hi demanem relacions sens qu' ella 's digni correspondre 'ns.

Suposem si será la culpa de algun sogre empleat de correus y donem aquestas veus pera saberne l' aygua clara.

Nos resistim á creure qu' ella, tant ben educada á la francesa, vullga deixarse dir que té un rey al cos.

Adelanta rápidamente la construcció de 'ls Doks que per compte del Banch Mercantil s' están alsant pròxim á la Estació del ferrocarril.

Y á proposit de la Estació ¿que encara no es hora d' emplantarla á la banda d' aquí segons mana la llei?

Cosas de *La Luz*.

Se burla del País perque s' ha fet de l'

esquerra y no considera que élla, ab lo mateix dret y ab la mateixa rahó s' ha fet sagastina.

* * *

També diu que la seva missió principal es iluminar tots los recons foscós.

Está molt bé; pero com *La Luz* es una mena de fanal de sereno, resulta que ilumina al que se l' hi posa devan mentres lo qui 'l porta 's queda á las foscas.

* * *

Y va dient: que mentres á Espanya es tant poch considerada la professió d' escritor públich, á Inglaterra s' han pagat sis milions per la propietat d' una obra de lord Beaconsfield.

Pot ser voldria que també l' hi donguessin sis milions mes per la seva collecció de llums rovellats.

PALLAROFAS.

CANTARELLAS.

Quan vulgas matar la estona y no sápigas que fer, pósat á escriurer en xino y encarat ab LO GARBELL.

Si t' apuran y no trobas medi per surtir del pas, digas que te 'n tens en menos y del dir no 'n fas cabal.

Corren ara unas *senyoras* que al cap duhen resplandor y tenen lo pel d' ovella y messegada de llop.

Si parlas mal d' algun home y t' demana explicacions, ventalhi una bofetada, que 'l mes fort te mes rahó.

Jo conech que la estatura es cosa convencional; digas á tothom qu' es nano y t' semblaras un gegant.

Si algun company bé que t' gasta brometas que no t' agradin, en lloch de clavarte á riurer desafial (y no 'l matis.)

XANFAINA.

Soluciones á la XANFAINA del número passat.

XARADA 1.ª—*Car-me-ta*.

Id. 2.ª—*Ca-di-ra*.

MUDANSA.—*Toll, Moll*.

PREGUNTA.—*La rahó*.

CONVERSA.—*Avila*.

XARADA.

L' altre dia vaig anar á la *dos tres* del Alós, per pasar allí 'l *tres dos*, hasta l' hora de dinar.

Mes per cert, jo no pensaba lo divertit que seria, puig una *total* tenia, que tot lo dia xerraba, entre, dom *hú hú*, Pepet, *hu tres, hu tres* y altras cosas mes ó menos graciosas, vaig pasá un matí distret.

ANAGRAMA.

D' una *total* so 'l promés, que per cert, l' hi gasto *tot*; mes ja no m' agafa 'l mot, perque sé te poch calés.

Y segons diu lo Rector (y aixó fora lo pitjor,) com á cusins nos pertoca lo d' anar cap á *total* y á mes aixó sol, no val, que.... batejarla avans toca.

NAP.

ROMBO.

. . .
. . .
. . .
. . .

Buscar en la primera ratlla una consonant, en la segona un objecte redó, en la tercera un eyna de fuster, en la quarta un animal y en la quinta una vocal.

UN HULANO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un Europeo: Ja no ho cal dir, va bé. ¿Quan nos voldrá creure de fer alguna coseta de mes avant?—*Búscau* (Lleyda): Ni ab rodas.—*Búscau* (Manresa). A primera vista 'ns ha semblat que podria anar; ja 'ns ho mirarem ab calma y farem lo possible per servirlo.—*Tau de Clamor*: No 's fi qui ab la *Luz*, perque l' hi inflaran los nassos.

LLEYDA.—IMP. DE JOSEPH SOL TORRENS.

SECCIO DE ANUNCIS.

DROGUERIA BARCELONESA.

MAJOR—36.

Gomas, brotxas y pincells, blanch d' Espanya y bermelló; Berniz per dar lluentó als armaris y taulells.

Y com á cosa precisa unas flagrosas pomadas que á las noyas mes gravadas fan tenir la cara lisa.

MAQUINAS PER CUSIR

DE

RIDAURA Y ESCUDER.

Vinguin noyas y veuran las maquinas per cusir, que bel punt si posa 'l péu van millor que cap carril.

També 's troba en dita casa bonas agullas y fils, Elegancia y baratura, ¡Alsa prendas! á escullir.

FÉRRETERIA—PERXES DE BAIX.

Filsferros pera fer gabias, filsferros pera 'ls parrals, estenallas y martells y estisoras per podar.

Eynas per mestre de casas serras, llimas y xarrachs y tota classe de ferros a ca 'l Banqué trobaran.

JOSEPH GAYA.

(AFORAS DE S. ANTONI.)

Qui vulga teni 'ls dinés, ben segurs y ben guardats, que vagi a ca 'l senyó Gaya puig fabrica molts bons panys.

També fa portas de ferro y balcons dels rameijats; per solides y finura un altre no 'r. trobaran.

Sastreria de Cardús.

Trages per carré y per ball; los fabrica en un jesus y no 's queda cap retall.

Llibreria—JOSEPH SOL.—Major 19.

Albums bons de tota clase, llibres per anar á misa; y si volen novetats, lo folleto d' en Zorrilla.

Almanachs de varias menas, obretas molt ben escrites y un aixam de calendaris ab xaradas y ab enigmas,

SERRA MOYANO.—Quincalla.

Velluts de color y negres, sombrillas de novetat, mitjas mitjons y polaynas que curan de costipats;

Manquitos y altres articles bonichs com no s' han vist may. vinguin aquí, jo 'ls prometo que no ho trobaran gens car.

DOÑA CATALINA DE JALON.

Cualsevulla catalá que vulga parlar francés, ab quatre llissons no mes desseguida 'l xafará.

Apa donchs, gen aplicada, si vols sabé 'l *sans façon*, al carrer de la Tallada 35, cuarto segon.